

encara és més profund, més humà: el problema és de sentiments, d'autoexigència d'usar sempre la nostra llengua, a qualsevol lloc, i per a qualsevol cosa i en qualsevol circumstància, encara davant d'un desconegut, per si t'entén. Hem de refusar les actituds dels valencians, que no usen el valencià a les converses per si algú que passa en eixe moment pel carrer, o que està a la cua, no t'entén.

L'única manera de facilitar la intercomprensió ací a casa nostra, és ensenyar la nostra llengua als forasters, i això ho aconseguirem fent-los-la dir, i així mica a mica l'entendran i no mai et podran dir

que no t'entenen i que tu no els l'has volguda ensenyar.

Cada valencià ha de ser "educat" amb els forasters, brindants-los educació en aquella llengua que ells, per ser forasters, no coneixen, i la millor educació en una llengua és parlar-los-la als nous aprendents.

I jo em dic: entre tots no fariem més per a estendre-la?

I també hem de refusar les expressions: el valencià? Bé, l'aprenem a l'escola. Això no és prou, no hem de reduir el valencià a una assignatura, a que siga la llengua dels professors de valencià i de pocs més. Com a llengua pròpia d'ací, hauríem d'aconseguir

que fos la llengua de tots els valencians i tot l'ensenyament fos en valencià, en tot cas les assignatures haurien de ser les altres llengües.

I cal preguntar: no seria això el més lògic i coherent?

I quan pensem que el poble català ens enveja i ens necessita, que està tot el dia pendent de nosaltres, que lingüísticament ens utilitza, que encara ens furtarà la paella i les falles. Bogeries! Mai hem sabut valorar, i cada dia més ens caldrà fer-ho, el gran potencial cultural i econòmic que ens uneix als catalans, des de sempre. I més ara de cara a l'Europa dels pobles, on cada vegada i grà-

cies als catalans, sona més el nom de llengua i cultura catalana al parlament europeu. I també als jocs olímpics, i al món.

I he de preguntar: cal continuar girant la cara a aquells germans i veïns nostres amb qui tantes coses tenim en comú? O seria cada cop més contraproduent?

Amb tot podem continuar mirant-nos les cares, ho hem fet tantes voltes, però ens vindria millor, a tots i per a tots, que ens ficarem a ballar. La música de l'harmonia dels pobles ja fa molts anys que sona. I no deu parar per assistir a la mort d'un poble i la seua cultura.

PER A SUBSCRIPCIONS

REMETEU 2000 PTES. (6 PERIÒDICS) ALS SEGÜENTS NÚMEROS DE COMPTE:

CAIXA RURAL: 200.00399.47

CAIXA D'ESTALVIS: 3300.044.000193.7

BANESTO: 0030 / 2356 557 - 271

TAMBÉ PODEU FER UN GRIU POSTAL A L'ASSOCIACIÓ

(C/. MORERIA, 16)